

ХАЛЕПА, ЯКОЇ НІХТО НЕ ЧЕКАВ

Одного літнього дня кицю Настю викрали злі люди. Вийшовши з легковика, що не знати як опинився на сільській польовій дорозі, незнайома пані лагідно покликала Настю. Нічого лихого не підозрюючи, киця підійшла, але її грубо схопили за загривок і запхали в тісну переноску для домашніх тварин, яку потім закинули в багажник автівки. На щастя, дверцята переноски не надто опиралися м'яким котячим лапкам, тож коли багажник відчинився, Настя кулею вилетіла назовні й помчала геть, подалі від злих людей.

Наша киця ніколи не була в місті, тому страшенно злякалася машин і людського гамору. Та коли стрес трохи минувся, Настя обережно, ховаючись за деревами і сміттєвими баками, рушила додому. Ви спитаєте, а звідки кицька дізналася, куди їй іти? Все просто: у котів дуже розвинене чуття напрямку, тож Настя ані хвилинки не сумнівалася у своєму виборі. Так вона йшла цілу ніч, доки не вибралася за місто. Перебігши дуже широку дорогу, киця раптом опинилася в лісі, який зараз їй видавався надійним прихистком від злих людей. Але, як виявилось, цей ліс не був схожий на звичайний, бо поміж деревами хтось набудував безліч кліток, загорож і будиночків.

СЛОН ЕЛЕФАНТИК

У цьому «місті тварин» людей було небагато. Вони підмітали доріжки й розвозили корми по клітках і вольєрах. Настя прямувала додому, намагаючись на очі людям не потрапляти. Та коли вона проходила повз домівку одного величезного звіра, то аж рота від подиву роззявила, забувши про все на світі.

Досі для Насті найбільшим був сусідський бугай, але він проти цього велетня здавався малим телятком. Так завжди буває: от ти чогось боїшся, бо воно незвичне, а тут подивишся-подивишся — і вже й не страшно.

— Добрий день, — привіталася Настя, але великий звір навіть не обернувся на її голос.

— Добрий день! — вже гукнула киця до незнайомця, і той нарешті повернувся до неї.

— Гелло, — відповів звір з довжелезним гнучким носом, яким він тримав яблуко. — Як ся маєте?

— Та нічогенько так, — зам'ялася Настя, яка не вміла вести чемних балачок ні про що, а завжди питала по суті. — Скажіть, будь ласка, як вас звати і звідки ви, бо я нікого схожого на вас досі не бачила.

— Ай ем Елефант. Або слон по-вашому, — відказав незнайомець. — Хоча друзі називають мене Фантиком. Смішно, еге ж? Приїхав оце з Африки. Ви чули про Африку?

